

BÀI 3.

3.

Dalat, thứ Bảy 22/5/1976

Chúng tôi dự định về Sài Gòn sáng nay nhưng không có xe. Suốt buổi sáng ngồi trong quán Hạnh Tâm nghe những bản nhạc quen thuộc và nhìn lên bầu trời đầy mây, lòng tôi dịu hẳn xuống. Tôi không muốn bỏ Dalat ra đi khi thành phố đột nhiên trở lạnh. Trong cái tâm tư u hoài dày đặc, tôi nghĩ đến anh rồi lại đến Nguyễn, một mình phân tích chi ly hai mối tình quan trọng trong cuộc đời. Cả hai đều xuất phát tại đây, cả hai đều chiếm một vị trí ngất ngưỡng trong trái tim tôi và cả hai đều là những bóng hình làm tôi dễ dàng đau đớn mỗi lần nghĩ đến rồi đồng hóa với bầu trời mây xám, cái lạnh ngan ngát và luôn cả nỗi sâu trong tâm thức.

Buổi sáng, Dalat quá đẹp. Sương mù giăng kín làm trắng thành phố. Mặt hồ lặng yên không một gợn sóng. Qua cái không gian cách biệt êm ái tiếng nhạc của quán *café*, tôi ngồi lặng im mặc cho ý nghĩ mình đây đó lang thang...

Đã lâu lắm rồi, từ ngày đi ra khỏi đời anh, buổi sáng nay, Dalat mới gọi lại được trong tôi nỗi dịu dàng thân thiết mà không phải là khắc nghiệt đau đớn như trong những ngày tháng của cái năm có cuộc đời quan trọng, hay như mùa Noel 1975 năm trước. Tôi nghĩ đến anh với tâm tình sâu kín. Người đàn ông 41 này sao vẫn còn thật dịu dàng trìu mến làm rung động trái tim tôi dường ấy. Tôi không hiểu rõ mình.

Hình như phải viết thế này mới đúng:

--Sự việc tan nát với Nguyễn và bóng hình quá đẹp của Trân Sa làm tôi đau đớn. Nên với một vuốt ve dịu dàng lên vết thương còn uôm mủ, nếu bắt gặp, tôi vẫn sẵn sàng đón nhận.

--Lại nữa, mối tình ngày xưa xúc động và mãnh liệt, mang một giá trị riêng biệt thì dẫu qua bao thời gian, giá trị này vẫn tồn tại và sống lại nếu có dịp.

Ngày nào mới đi vào đời Nguyễn, một đêm say men *bière*, tôi nói cho Nguyễn nghe về mối tình lớn này; thì khi ấy, Nguyễn bày tỏ e dè, mượn vai trò Thúy Kiều mà nói:

“Tôi nghĩ rằng Thúy Kiều đã làm đúng khi xử sự cùng Kim Trọng ‘đôi duyên cầm sắt ra duyên cầm kỳ’, bởi vì sự quay lại nếu có giữa nàng và Kim Trọng cũng chẳng thể nào còn đẹp như cũ. Nên chi bằng hãy giữ cái đẹp của dĩ vãng hơn là đồng hóa với thực tại hôm nay.”

Ngày nay không phải là tôi không nhớ lại câu chuyện ấy và không cho rằng *đúng*, nhưng sao vẫn chỉ là nghĩ ngợi trong tâm? Vậy ra suốt đời một con người như tôi không thể nào có được hạnh phúc? Ví như Thúy Kiều sau 15 năm đau khổ, gặp lại Kim Trọng thì chỉ là bề bàng duyên phận. Thế tại sao khi có thể có hạnh phúc, lại không giữ, để tất cả chỉ là muộn trễ? Như tôi, suốt đời vượt mất hạnh phúc?

Ngày nào tan vỡ với anh Ngọc, bây giờ hiểu được lòng nhau thì không còn dịp để níu kéo. Và ngày nay tan vỡ cùng Nguyễn, tôi biết rồi một ngày cả hai cũng sẽ tiếc nuối nhau thì mọi sự cũng đã lỡ làng.

*

* *

Buổi sáng trong quán *café*, ngồi nghĩ đến Nguyễn khi Dalat tượng trưng cho chàng dượng nào mạnh mẽ. Từ những đêm nay, tôi cố trốn chạy với nội tâm hình ảnh Nguyễn, nhận thực rõ rệt hơn sự tuyệt vọng sâu xa khi “thử đặt” cuộc đời mình bên cạnh cuộc đời Nguyễn. Đúng ra, tôi chưa từng một lần hoài vọng điều trên, nhưng trong tình yêu với Nguyễn, càng lúc tôi càng phải vận dụng trí thông minh mà nhìn rõ sự bất lực yếu đuối của chàng trong những quyết định tình yêu.

Đêm qua nằm ngủ cùng Lâm Đồng, phân tích về vai trò anh Ngọc và vai trò Nguyễn, tôi ngậm ngùi nói:

“Sở dĩ anh Ngọc chiếm chỗ đứng hàng đầu trong trái tim chị mà cho dù đã bao tháng ngày xa cách, cái tình vẫn tồn tại, chính vì anh ấy là người duy nhất hoài vọng cho chị một hạnh phúc và cố lòng đem lại hạnh phúc ấy bằng một đời sống hôn nhân”.

Thì từ lâu nay, không phải là tôi không từng thử đem so sánh giữa anh Ngọc và Nguyễn trong ước muốn “*đem hạnh phúc cho tôi*”; nhưng điều rõ rệt hơn cả là *tôi đã dự bị chị ly cho mình mọi sự* khi càng lúc càng đi sâu vào tâm tư Nguyễn để hiểu rất rõ vai trò tôi và vai trò cả chàng trước một đại gia đình phong kiến. Vì vậy, chưa bao giờ tôi muốn nghĩ gì xa hơn những kỷ niệm kết tạo với nhau khi ấy. Sự việc Trân Sa với 12 cuốn nhật ký chỉ là một ước mơ thuần túy với cái tâm hồn nghệ sĩ lãng mạn, làm êm ái cho cuộc sống bất hạnh, khiến dịu dàng cho những cơn trở giấc nửa khuya... mà hoàn toàn chưa bao giờ tôi tự đặt mình vào ước mơ thật sự, như Nguyễn đã từng một thuở ước mơ.

Nhưng sự thật lại đau lòng quá...

.....

Bỏ 10 dòng.

.....

Chính những điều này đã làm héo úa tâm tình tôi, cái tình thật là sâu đậm và cũng rất mạnh mẽ!

Buổi sáng trong quán Hạnh Tâm, sao thật đau đớn khi nhớ lại và tự mình phân tích mọi sự. Tôi nghe chán nản tuyệt vọng và cái ý nghĩ tự tử cứ chờn vờn trong óc.

Bầu trời mây mù giăng xám với từng hạt mưa bay bay ngoài khung kính đã làm trời dậy cảm xúc nghệ sĩ trong tim. Tôi chối bỏ muôn ngàn tuyệt vọng để nhận định rõ hơn về mình. Cuộc đời tôi dờ dang nhiều bận nhưng tâm hồn càng vững vàng và tiếng đàn càng thêm quyến rũ. Một ngày nào trong cái thành phố bé nhỏ này, tôi và Nguyễn cũng sẽ lại gặp nhau, nhìn nhau ngỡ ngàng nhưng đầy xúc động. Một ngày nào rồi Trần Sa sẽ còn là một ám ảnh đau nhức cho cả tôi lẫn Nguyễn, và rồi một ngày, xiết bao kỷ niệm cũng sẽ được nói ra... Nhưng mà cái ngày ấy, tôi biết cũng sẽ là muộn màng tê tái mà thôi.

□

Ngày kế tiếp.

Chúng tôi vẫn phải ở lại Dalat vì không có xe. Chiều thứ bảy trời quá đẹp, đi lang thang khắp thành phố, bỗng thấy một chút gì ám áp trời dậy trong tim.

“*U cư sâu cực hốt truy hoan*” như Nguyễn thường nói, thì một lúc nào trong nỗi ghê gớm tận cùng của sự cô đơn, tôi nhận rằng sự việc không phải là tuyệt vọng đến vậy. Ít ra tôi còn sở hữu được những cảm xúc riêng mà trong một buổi chiều quá đẹp của Dalat, tôi vẫn nhận biết và thương thức cái đẹp bằng những cảm xúc ấy. (Thử hỏi, trong cuộc sống vợ chồng nhiều bức bách lo toan, làm sao tìm ra sự rung cảm chân thành trước một không gian tuyệt diệu như Dalat hôm nay?)

Buổi tối.

Quán kiếng ban đêm mang cái vẻ liêu trai huyền ảo. Ngồi nghe bản nhạc *Nocturne* rót từng giọt dương cầm quyến rũ, nghe *Merci Chérie* dặt dìu nhói buốt... tôi tự nhủ dù cho với thời buổi đảo điên và đời sống vật chất eo ngặt ngàn nào thì những cảm xúc nghệ sĩ trong tôi vẫn không chết được. Và đây chính là ân sủng tôi nhận từ Thượng Đế, là sự níu kéo cần thiết trước vực thẳm cô đơn của định mệnh, điều sẽ đánh bật những ám ảnh nguy hiểm để giữ lại kịp thời giùm tôi cái sinh mạng mỏng manh.

□